



Finn Terje Mikalsen
Ringstabekkveien 29 C
1358 JAR

Saksbehandler, innvalgstelefon

Anine Eitrem Landmark, 69247514

Dette brevet er fra Statsforvalteren som frem til 31.12.2020 het Fylkesmannen

Avgjørelse i klagesak - nedgravd oljetank - Ringstabekkveien 29 C - Bærum kommune

Klagen har ikke ført frem. Statsforvalteren opprettholder kommunens vedtak om avslag på søknad om tillatelse til å la nedgravd oljetank i Ringstabekkveien 29 C bli liggende. Det foreligger ikke et «særlig tilfelle» som kan begrunne dispensasjon fra kravet til oppgraving av oljetanker som permanent tas ut av bruk. Du er forpliktet til å sørge for at oljetanken graves opp og fjernes. Statsforvalterens vedtak er endelig, og kan ikke påklages.

Vi viser til oversendelse av klage fra Bærum kommune ved Vann og Avløp, datert 25.09.2019. Vi beklager svært lang saksbehandlingstid.

Bakgrunnen for saken

Saken gjelder nedgravd oljetank i Ringstabekkveien 29 C i Bærum kommune. Oljetanken består av glassfiber og tankens størrelse er på ca. 3000 liter. Tanken er tømt, rengjort og inspisert av Norsk Spesialolje. Sertifikat datert 22.05.2019 bekrefter at tanken er uten hull eller skader.

Den 23.05.2019 søkte du om tillatelse til å la oljetanken bli liggende. Situasjonsskart vedlagt søknaden viser at tanken ligger nedgravd bak huset. Det fremgår av søknaden at skråningen foran huset er bratt med høye murer foran, og at dette gjør det umulig å komme opp med gravemaskin. Høye murer sperrer også for adkomst til tanken via naboeiendommen. Søknaden viser til at eneste alternativ er å kjøre rundt huset og over en 50 kvm stor terrasse. Terrassen vil ikke tåle denne belastningen. For å komme til tanken må derfor terrassen rives og gjenoppbygges. Videre må utepeis oppført på terrassen fjernes/demonteres og settes opp på nytt.

Videre viser søknaden til at to varmepumper er oppført mellom husvegg og oljetanken. Graver fra Unimets AS har vurdert at det er risiko for at oppgraving av tanken kan føre til at grunnen under varmepumpene raser. For å få adkomst til tanken må varmepumpene demonteres, fjernes og settes opp på nytt. Det er fare for at varmepumpene ikke vil tåle denne håndteringen og dermed må erstattes med nye.



Kommunen var på befaring den 20.06.2019. Etter kommunens vurdering ligger tanken tilgjengelig fra baksiden av huset. I vedtak av 16.07.2019 avsto kommunen søknaden.

Du klagde på kommunens avslag den 27.09.2019. Klagen inneholder oversikt over kostnadene knyttet til oppgraving av tanken. Kommunen har vurdert at klagen ikke fører frem og opprettholdt sitt vedtak av 16.07.2019. Klagen ble oversendt Statsforvalteren (tidl. Fylkesmannen) i Oslo og Viken for endelig avgjørelse den 25.09.2019.

Klagen

Begrunnelse for klagen er i hovedtrekk gjengitt under.

- Oppgraving av tanken innebærer store kostnader og risiko, som ikke står i rimelig forhold til miljømessige gevinster. Fjerning av tanken bidrar ikke til å oppfylle formålet med forurensningsforskriften.
- Kommunens saksbehandling representerer flere brudd på god forvaltningsskikk og forvaltningslovens saksbehandlingsregler. Det vises til manglende varsel om befaring, at saken ikke er tilstrekkelig opplyst og at kommunens vedtak ikke er godkjent av leder eller andre.
- Innskjerpingen av kriteriene for å gi dispensasjon, gjort i avdeling Vann og avløp, er ikke forankret i politisk vedtak. Vann og avløp handler ikke i tråd med signalene fra Bærum kommunestyre.

Kommunens vurdering

Kommunen er enig i at fjerning av oljetanken vil medføre kostnader for rivning og gjenoppbygging av terrasse. Det forhold at eier eller tidligere eiere av eiendommen har anlagt konstruksjoner i adkomstveien, kan etter kommunens syn ikke nødvendigvis innebære at det foreligger et «særlige tilfelle».

Adkomst til tanken og risiko for skade på varmepumpene ved eventuell utrasing er ikke av en slik art at det er grunn til å dispensere fra kravet om fjerning av oljetanken.

Det har etter kommunens oppfatning formodningen mot seg at eier kan påberope stor kostnad når tilkomst til oljetanken er vanskeliggjort - i strid med regelverket. Det vises til tidligere og gjeldene forskrift knyttet til bygningsregelverket samt nyere regelverk knyttet til nedgravde oljetanker som sier at eier av oljetank plikter å sørge for at tanken og ledninger er tilgjengelig for service, vedlikehold og om nødvendig oppgraving.

Ut fra opplysninger som klageren har fremlagt er samlede kostnader for riving og gjenoppbygging av terrasse, samt fjerning av oljetank, estimert til 120.000 NOK. Kommunen mener at denne kostnaden heller ikke gir grunnlag for dispensasjon. Dersom enhver kostnad knyttet til rivning og reetablering av vegetasjon og installasjoner o.l. skal medregnes vil plikten til å fjerne oljetanken i stor grad være forbeholdt de som har sørget for å ha tanken lett tilgjengelig.

Kommunen ber om at Statsforvalteren tar stilling til hva som må anses som «stor kostnad» i denne saken. Vurderingen av hvor store utlegg en eier skal ha/måtte tåle i forbindelse med fjerning av oljetanken bør i alle tilfeller ses hen til at det er relativt normalt at oljetanker overbygges eller at adkomsten hindres av plattinger og tilsvarende konstruksjoner. Settes beløpsgrensen for lavt vil hovedregelen i praksis ikke lenger være at tanken skal fjernes, men at det må gis dispensasjon. I Bærum kommune ligger fortsatt cirka 4000 nedgravde oljetanker. Ikke registrerte tanker kommer i tillegg.



Kostnader for å erstatte varmepumpene anser kommunen ikke som reelle. Varmepumpene kan sikres med enkle og rimelige tiltak, og tanken kan enkelt fjernes ved bruk av en erfaren entreprenør.

Lovgrunnlaget

Forskrift av 1. juni 2004 nr. 931 om begrensning av forurensning (forurensningsforskriften) kapittel 1, vedtatt med hjemmel i forurensningsloven § 9 første ledd nr. 3, omhandler tiltak for å motvirke forurensning fra nedgravde oljetanker med kapasitet til å oppbevare mer enn 3200 liter olje. I henhold til forurensningsforskriften § 1-8 skal nedgravde oljetanker, som permanent tas ut av bruk, tømmes og graves opp. Kommunen kan i «særlige tilfeller» gi tillatelse til at tanken rengjøres og fylles med sand, grus o.l. i stedet for oppgraving.

Kommunen er gitt myndighet til å bestemme at forurensningsforskriften kapittel 1 også skal gjelde for tanker med kapasitet til å oppbevare 3200 liter olje eller mindre, jf. § 1-2. Formannskapet i Bærum kommune har gjennom «*Forskrift om nedgravde oljetanker, Bærum kommune, Akershus*» vedtatt 24.10.2018, bestemt at reglene skal gjelde for alle nedgravde oljetanker i kommunen, uten hensyn til størrelse.

Statsforvalterens vurdering

Etter avtale med kommunen ble fristen for å klage utsatt til 28.08.2019, jf. forvaltningsloven (fvl.) § 30. Klagen er fremsatt innen denne fristen. Øvrige klagevilkår anses oppfylt.

Statsforvalterens kompetanse

Statsforvalteren er klageinstans for kommunale vedtak etter forurensningsforskriften kapittel 1, jf. forurensningsforskriften § 41-5 første ledd. Dermed er Statsforvalteren rett myndighet til å behandle klagen. Vi skal se til at kommunen under behandlingen av saken har fulgt de lover, forskrifter og saksbehandlingsregler som gjelder på området. Under behandlingen av saken kan vi prøve alle sider av saken, også de skjønsmessige vurderingene som kommunen har gjort, jf. forvaltningsloven § 34 andre ledd. Vi skal videre vurdere de synspunkter som du kommer med i klagen, og kan også ta opp forhold som ikke er berørt av deg.

I henhold til fvl. § 34 annet ledd, tredje punktum er Statsforvalteren som statlig klageinstans, forpliktet til å legge stor vekt på hensynet til det kommunale selvstyret i vurderinger som bygger på «det frie skjønn». Denne forpliktelsen knytter seg til tilfeller hvor lovens vilkår er oppfylt og loven gir rom for ulike løsninger. I denne saken er spørsmålet hvorvidt vilkåret «særlig tilfelle» i forurensningsforskriften § 1-8 er oppfylt. Forpliktelsen som følger av fvl. § 34 annet ledd kommer derfor ikke til anvendelse for vår behandling av klagen.

Kommunen har oversendt din søknad og klage samt befaringsnotat og øvrige vedlagte dokumenter i saken. Statsforvalteren har også mottatt tilleggsopplysninger til klagen i e-post datert 17.10.2019, 01.12.2020 og 11.05.2021. Vi viser også til telefonsamtale med deg 08.11.2020. Vi vurderer at saken er tilstrekkelig opplyst til å treffe vedtak i klagesaken i tråd med fvl. § 33 siste ledd.

Kommunens saksbehandling

Vi vil først kommentere dine anførsler knyttet til kommunens saksbehandling.

Etter fvl. § 11 har kommunen en alminnelig veiledningsplikt. Kommunen skal sikre at part i saken gis mulighet til å uttale seg til opplysningene som inngår i beslutningsgrunnlaget og ivareta sine interesser i saken. Det er uheldig at du ved en feil ikke ble underrettet om kommunens befarings og derfor ikke fikk være til stede. Vi kan imidlertid ikke se at dette har påvirket kommunens beslutningsgrunnlag i saken. Vi presiserer at forvaltningsloven ikke stiller krav til fremgangsmåten



ved befaring, utover krav til å dokumentere observasjoner etter fvl. § 11d. Ifølge kommunens rapport ble det ikke observert nye faktiske forhold eller vurdert alternative tilkomstmuligheter under befaring, som du ikke allerede hadde uttalt deg til eller beskrevet i søknaden. På denne bakgrunn vurderer vi at du har fått tilstrekkelig mulighet til å uttale deg før kommunen traff vedtak i saken.

Du viser til at vedtaket ikke er elektronisk godkjent av leder, og at dette er i strid med god forvaltningsmessig praksis. Vi understreker at saksbehandlingsreglene i forvaltningsloven ikke stiller krav til godkjenning av vedtak. Det er kommunens interne rutiner som bestemmer hvordan vedtak skal godkjennes. Vi finner derfor ikke grunn til å ta nærmere stilling til dette punktet i klagen.

Etter fvl. § 17 første ledd skal kommunen «påse» at saken er tilstrekkelig utredet. Kommunen må sørge for at saken er godt nok opplyst, men behøver ikke nødvendigvis selv utrede saken ved å innhente dokumentasjon. Dersom søknaden er mangelfull eller synes å bygge på misforståelser, feil eller unøyaktigheter skal imidlertid kommunen gi veiledning og mulighet til rette opp eller innhente ytterligere opplysninger. Dette forutsetter at det er tale om opplysninger som kommunen mener er relevante for å ta stilling til søknaden.

Søknaden din ble begrunnet i «manglende atkomst» til tanken. Det fremgår også av kommunens begrunnelse at atkomst til tanken med gravemaskin var det sentrale vurderingstema på vedtakstidspunktet. Kommunen har vært på befaring, vurdert tankens plassering og konkludert med at vanskeligheter eller kostnader som begrenser seg til riving og gjenoppbygging av en terrasse ikke gir tilstrekkelig grunn til å gi dispensasjon til å la tanken bli liggende. På denne bakgrunn vurderer vi at avgjørelsesgrunnlaget var tilstrekkelig opplyst på vedtakstidspunktet.

Kommunen har tatt stilling til pristilbudet vedlagt klagen, og redegjort for sitt syn på kostnadene i forbindelse med forberedelsen av klagesaken. Dermed har kommunen foretatt nødvendige avklaringer og forberedt klagen i tråd med fvl. § 33 annet ledd.

Kommunens praksis og politiske signaler

Du hevder at kommunens praktisering av dispensasjonsadgangen siden 2018 ikke er forankret i politiske vedtak eller signalene kommunestyret har gitt i forbindelse med vedtakelsen av kommunens lokale forskrift og dispensasjonsadgangen i § 3.

Kommunens lokale forskrift § 3 henviser til forurensningsforskriften § 1-8. Dermed er forurensningsforskriften § 1-8 annet ledd rettslig grunnlag for vår vurdering. Klageinstansens oppgave er å ta selvstendig stilling til hvorvidt vedtaket i saken er i samsvar med regelverket og de hensyn loven skal ivareta. Vi finner ikke grunn til å ta stilling til kommunens generelle praksis på området, utover å presisere at kommunen har adgang til å endre praksis innenfor forurensningsforskriftens rammer. Kommunen er også forpliktet til det dersom det er nødvendig for å oppnå lovens formål.

Statsforvalteren har ikke grunnlag for å ta stilling til kommunestyrets signaler. Dersom kommunestyret mener at intensjonen bak forskriften ikke følges opp i praksis, kan kommunestyret endre virkeområdet for forskriften eller oppheve forskriften. Innenfor rammene av forurensningsforskriften kan kommunestyret også gi instruks i enkeltsaker eventuelt selv treffe vedtak i saken. I denne saken er vedtaket truffet av avdeling Vann og Avløp. Vi legger til grunn at dette er i tråd med kommunens delegasjonsreglement. Dermed er det begrunnelsen for vedtaket truffet av Vann og Avløp som ligger til grunn for vår vurdering.



Kravet til «særlig tilfelle»

Det følger av forurensningsforskriften § 1-8 at kommunen i særlige tilfeller kan gi tillatelse til å la nedgravde oljetanker bli liggende. Forurensningsforskriften utdypet ikke nærmere hva som er å anse som et «særlig tilfelle». Ordlyden indikerer at unntaksregelen kun kommer til anvendelse i spesielle tilfeller hvor oppgraving av tanken vil bli uforholdsmessig dyrt eller vanskelig. Dette støttes av veilederen TA-1480/97:05 fra Miljødirektoratet (daværende Statens forurensningstilsyn), utarbeidet som hjelpemiddel overfor kommunene:

«Normalt skal nedgravde oljetanker som permanent tas ut av bruk fjernes fra grunnen. I spesielle situasjoner hvor oppgraving medfører store vanskeligheter eller kostnader, f.eks. på grunn av bygningsmessige forhold, kan kommunen gi tillatelse til at tanken alternativt fylles med grus, sand o.l.»

I tilleggsopplysninger til klagen datert 11.05.2021 argumenter du for at «store kostnader er et separat kriterium for særlige tilfeller som gir grunnlag for å gi dispensasjon fra kravet om oppgraving av oljetank». Vi presiserer at veilederen ikke oppstiller kriterier for å gi dispensasjon. Det er forurensningsforskriften § 1-8 som er hjemmelsgrunnlaget for å gi dispensasjon fra kravet til oppgraving av nedgravde oljetanker. Som nevnt over er kriteriet at det må foreligge et «særlig tilfelle». Veilederen gir imidlertid uttrykk for hvilke *momenter* som er relevant å ta i betraktning i vurderingen av om kriteriet er oppfylt.

Etter vår vurdering vil ikke en ren kostnadsvurdering nødvendigvis være tilstrekkelig for å kunne ta stilling til om det foreligger et «særlig» tilfelle. I enkelte tilfeller kan risiko for eventuell skade gjøre det vanskelig å ta stilling til kostnadene. I andre tilfeller kan kostnadene være avgjørende for vurderingen av om de praktiske vanskelighetene gir grunn til å gi dispensasjon. Kostnadene må uansett sees i sammenheng med hva som i alminnelighet er rimelig å forvente ved oppgraving av oljetanker.

Formålet med regelverket

Lovens formål kan gi veiledning for vurderingen av dispensasjonsadgangen for «særlige tilfeller». Når formålet skal klarlegges er det naturlig å ta utgangspunkt i formålsparagrafen i forurensningsforskriften § 1-1, som sier at formålet er å motvirke «fare for forurensning» fra nedgravde oljetanker.

Nedgravde oljetanker utgjør en fare for forurensning, selv om tanken er rensset, tømt, undersøkt og erklært uten hull og skader. Det kan være oljesøl innunder tanken som følge av allerede oppståtte lekkasjer, tidligere overfyllinger og liknende, og oljen kan spre seg over tid. Denne risikoen gjelder også for oljetank i glassfiber. Den eneste sikre måten å dokumentere at tanken ikke utgjør en fare for forurensning er å grave den opp. Dette er begrunnelsen for at loven stiller krav til at nedgravde oljetanker som hovedregel skal graves opp og fjernes. Vi er derfor ikke enig i at lovens formål er til hinder for å kreve oppgraving av oljetank som er tømt, rensset og fri for hull eller skader. Verken lovteksten, lovens formål eller momentene som fremgår av veilederen fra direktoratet gir uttrykk for at kommunen skal foreta en konkret vurdering av tankens kvalitet når den tar stilling til om det foreligger et «særlig tilfelle».

Siden forurensningsforskriften § 1-8 åpner for at det kan gis dispensasjon fra lovens hovedregel, må det også vurderes hvilke hensyn en slik dispensasjonsadgang skal ivareta. Veilederen taler for at dispensasjonsadgangen for «særlige tilfeller» skal forhindre at det treffes vedtak som gir et urimelig utfall ved at oppgraving av tanken påfører eier uforholdsmessig store vanskeligheter eller kostnader. Dette følger også av det grunnleggende prinsippet i forvaltningsretten om forholdsmessighet (krav



til rimelig vedtak). Prinsippet skal ligge til grunn for alle vedtak kommunen treffer. Statsforvalterens vil ta stilling til rimeligheten av kommunens vedtak under.

Vi finner også grunn til å fremheve at det er opp til kommunen å innføre krav til oljetanker under 3200 liter gjennom lokal forskrift. Denne oppgaven er tillagt kommunalt nivå både fordi behovet for å innføre krav til mindre oljetanker og avgrensning av en slik forskrift krever kunnskap om lokale forhold, og fordi faren for forurensning fra nedgravde oljetanker primært er av lokal karakter. Dette taler for at kommunens vurderinger av lokale hensyn er relevant å legge vekt på i vurderingen av dispensasjonsadgangen.

Vurdering av tilkomst til tanken via terrassen

Søknaden og klagen din er begrunnet i at oljetanken ikke kan graves opp og fjernes uten at terrassen på 50 kvm rives. Riving av terrasse og peis, frakt og destruering av materialene og oppføring av ny terrasse vil i henhold til tilbud fra Oslo Fasade ligge på ca. 102 000 kr. I tillegg kommer kostnader til oppgraving av tank og fylling av masser. Totale kostnader er angitt til ca. 120 000 kr.

Oppgraving av oljetank vil normalt medføre betydelige utgifter for den enkelte tankeier. Kostnader som skyldes graving og fylling av masser er å anse som kostnader enhver tankeier må dekke. Tilsvarende gjelder kostnader som skyldes undersøkelse av tanken, tømning, rengjøring, leie av gravemaskin og frakt. Slike kostnader kan ikke sies å være et «særlig tilfelle». Det er først når tankens plassering eller spesielle forhold på stedet vanskeliggjør arbeidet, at de totale kostnadene for tankeier vil kunne overstige normale og forventede utgifter. Spørsmålet er om kostnadene eller vanskelighetene ved å rive og gjenoppbygge terrassen tilsier at det foreligger et «særlig tilfelle» i denne saken.

Statsforvalteren har i flere klagesaker tatt stilling til kostnader som knytter seg til fjerning av innretninger som skiferheller, terrasseplattning, trapp og støttemur i forbindelse med oppgraving av nedgravde oljetanker i hage og inntil bolighus i Bærum kommune. I likhet med kommunen har vi lagt vekt på at det er relativt normalt at slike innretninger plasseres nær eller inntil nedgravde oljetanker i tettbygde strøk med høy utnyttelsesgrad. Ordlyden «særlig tilfelle» taler for at det skal mye til for å gi dispensasjon til å la oljetanken bli liggende i tettbygde strøk på grunn av slike innretninger. Lovens formål og kommunens intensjon ved å regulere oljetanker under 3200 liter i lokal forskrift taler også for at det vil være uheldig å legge til rette for en praksis der slike innretninger alene gir grunn til å la tanken bli liggende. I så fall vil et stort antall nedgravde oljetanker i tettbygde strøk bli liggende. Det er vanskelig å se at dette har vært hensikten med forurensningsforskriftens dispensasjonsadgang for «særlige tilfeller».

Det er fortsatt et stort antall nedgravde oljetanker i Bærum kommune. Dermed må også presedensvirkningene for senere saker tillegges vekt i vurderingen. På denne bakgrunn vurderer vi at kostnader eller vanskeligheter knyttet til slike innretninger alene, som utgangspunkt ikke er et «særlig» tilfelle. Slike tiltak må sees i sammenheng med andre kostnader eller vanskeligheter som knytter seg til tilkomst og oppgraving/fjerning av tanken. Videre må det vurderes om de totale kostnadene er rimelige sett i forhold til formålet med å grave opp tanken for å motvirke forurensning.

Andre kostnader eller vanskeligheter

Som veilederen til direktoratet fremhever, kan «bygningmessige forhold», som fører til store kostnader eller vanskeligheter, tale for at det foreligger et særlig tilfelle. Du har anført at det er en snever forståelse av regelverket å legge til grunn at tanken må ligge under grunnmur eller være



helt ufremkommelig før det er aktuelt å gi dispensasjon. Vi er enig i at dispensasjonsadgangen ikke begrenser seg til slike tilfeller. Dette er imidlertid eksempler på typiske «bygningmessige forhold» hvor kriteriet «særlig tilfelle» vil være oppfylt. Det kan også være grunn til å gi tillatelse til å la tanken bli liggende i andre situasjoner hvor oppgraving av tanken er teknisk krevende, eller det er risiko for å mislykkes med konsekvenser for bolig, annen bebyggelse eller nødvendige installasjoner dersom det går galt. I så må det vurderes om risikoen og de potensielle kostnadene ved å grave opp tanken overstige det tankeier i alminnelighet må kunne regne med.

Basert på opplysningene som fremgår av klagen din, dokumentene i saken og kommunens befaring, vurderer vi at det ikke er risiko for setninger eller skade på boligens grunnmur som følge av at tanken graves opp og fjernes. Risikoen for skade begrenser seg til varmpumpene oppført mellom huset og oljetanken. Du anfører at varmpumpene må demonteres og flyttes for å komme frem til tanken, og at det er fare for at varmpumpene ikke vil tåle denne håndteringen. Pris for nye varmpumper ligger på 180 000 kr.

På et eller annet tidspunkt må varmpumpene skiftes ut. I vurderingen av potensielle kostnader i tilfelle skade på varmpumpene, er det derfor rimelig å ta i betraktning verdien av varmpumpene basert på forventet levetid. Leverandører av varmpumper oppgir at gjennomsnittlig levetid er 12-15 år. Du har opplyst at boligens varmpumper er 12 år gamle. Vi finner ikke grunn til å ta nærmere stilling til restverdien. I likhet med kommunen vurderer vi at varmpumpene uansett kan understøttes eller på annen måte sikres under arbeidet. Skulle det være nødvendig å demontere varmpumpene, vurderer vi at dette fremstår som ordinære bygg- og anleggsarbeider, som en kvalifisert entreprenør bør kunne utføre uten risiko for skade. Vi finner likevel grunn til å minne om at ansvarsforsikringen vil dekke eventuelle utgifter til reparasjon eller innkjøp av nye varmpumper.

Kravet til forholdsmessighet

Det følger av kravet til forholdsmessighet at det må være et rimelig forhold mellom de totale kostnadene ved å grave opp tanken og formålet å motvirke fare for forurensning. Selv om tanken er undersøkt og erklært uten hull og skader, er oppgraving den eneste sikre måten å dokumentere at tanken ikke utgjør en fare for forurensning. Vi legger vekt på at kostnadene skyldes tiltak som ikke direkte påvirker din bolig. Selv om det knytter seg store utgifter til riving og gjenoppbygging av terrassen din, vurderer vi at kostnadene ikke er uforholdsmessige sett i forhold til tiltakets art og behovet for å sikre en praksis som er i tråd med formålet.

Konklusjon

Statsforvalteren har vurdert oljetankens plassering, kostnader og risikoen for skade. Kostnadene skyldes i hovedsak at boligens terrasseplattning må rives og gjenoppbygges. Ut ifra hva som er å anse som normal og forventet kostnad og risiko knyttet til oppgraving av oljetanker, har vi kommet frem til at dette ikke er et «særlig tilfelle» som kan begrunne dispensasjon til å la oljetanken bli liggende.

Det er tilkomst fra husets bakside via terrassen som ligger til grunn for vår vurdering av saken. Vi vil likevel fremheve at alternativ tilkomst til tanken via boligens høyre side bør vurderes nærmere før terrassen rives. Basert på situasjonskartet fremstår dette som et enklere og rimeligere alternativ. Ved å heise gravemaskin over muren vil du unngå kostnadene ved å rive og gjenoppbygge/istandsette terrassen. Vi understreker at det vil være opp til entreprenør å vurdere hvorvidt muren tåler denne belastningen.

Vedtak

Det foreligger ikke et «særlig tilfelle» som kan begrunne at tanken kan bli liggende. Statsforvalteren opprettholder kommunens vedtak om avslag på søknad om tillatelse til å la nedgravd oljetank i



Ringstabekkveien 29 C bli liggende. Du er forpliktet til å sørge for at oljetanken graves opp og fjernes. Statsforvalterens avgjørelse er endelig, og kan ikke påklages.

Med hilsen

Gunhild Dalaker Tuseth
avdelingsdirektør
Klima- og miljøvernavdelingen

Kari Skogen
seksjonssjef

Dokumentet er elektronisk godkjent